

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Наде Кљајевић, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Вукицом Латиновић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби Републичког јавног тужилаштва Београд, Ул. Немањина бр. 22-26, против туженог Повереника за информације од јавног значаја Београд, Светозара Марковића бр. 42, ради поништаја решења број: 07-00-01488/2006 од 25.10.2007. године, у предмету приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 26.9.2008. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем спојени су поступци по жалбама А.Д. из , у предметима број: 07-00-01488/2006-03 и број: 07-00-01489/2006-03 изјављеним због недобијања тражених информација од Општинског јавног тужилаштва у Панчеву, а по захтевима од 31.10.2006. године. Ставом 2. оспореног решења наложено је Општинском јавном тужилаштву у Панчеву да без одлагања, најкасније у року од три дана од дана пријема овог решења, А.Д. из , достави фотокопију решења о одбачају кривичне пријаве против Т.Б. у предметима КТ. бр. 775/06 и КТ. бр. 916/06, с тим да о извршењу решења Општинско јавно тужилаштво у Панчеву обавести Повереника у року од седам дана од дана пријема решења, како је то наведено у ставу 3. диспозитива оспореног решења.

Поднетом тужбом тужилац је оспорио решење туженог због тога што у акту није правилно примењено материјално право. Навео је да је Општинско јавно тужилаштво у Панчеву обе кривичне пријаве А.Д. против Т.Б. , због кривичног дела повреде права на управљање из чл. 165. ст. 2. у вези чл. 1. КЗРС и због кривичног дела злоупотребе службеног положаја из чл. 359. ст. 1. КЗРС, одбацило, због тога што у радњама пријављеног лица нису садржани битни елементи кривичног дела које му се у кривичним пријава ставља на терет, да је подносилац пријаве о одбачају пријаве у предмету КТ. бр. 916/06, обавештен у својству оштећеног а да у другом предмету подносилац пријаве није обавештен о одбацивању кривичне пријаве јер је пријаву поднео као грађанин а не као представник синдиката, да су оспореним решењем повређене одредбе чл. 34. ст. 3. Устава Републике Србије и чл. 9. ст. 1. тач. 1. и 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, као и одредбе Европске конвенције о људским правима, да би приступ јавности информација о одбачају кривичне пријаве представљао кршење одредби о претпоставци невиности јер би такав акт у јавности могао да има за последицу коментарисање поводом разлога о одбачају кривичне пријаве пре него што је о

тим чињеницама одлучивао надлежни суд, да би повреда наведеног начела за Републику Србију могла имати одређене последице у виду досуде накнаде штете оштећеном лицу чиме би се вређао јавни интерес који је јачи од појединачног интереса за приступ информацији и да налазе да је Општинско јавно тужилаштво у Панчеву правилно одбило поднети захтев за приступ информацијама у смислу доставе копије решења о одбачају кривичних пријава. Предложили су да се тужба уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу, најпре, оспорио активну легитимацију тужиоца за покретање и вођење управног спора и навео да налази да се правни интерес подносиоца тужбе цени према правном интересу Општинског јавног тужилаштва у Панчеву који је у поступку по захтеву за приступ информацијама од јавног значаја, имао процесни положај првостепеног управног органа, да се у том поступку није одлучивало о правима и обавезама органа власти, да се оспореним актом не дира у право тужиоца или у његов на закону засновани интерес, те да сходно наведеном, како Општинско јавно тужилаштво у Панчеву није легитимисано за подношење тужбе, ту легитимацију нема ни Републичко тужилаштво, па је предложио да се тужба одбаци. Опреза ради, остављајући ово питање на оцену суду, тужени орган је остао при разлозима датим у оспореном решењу и додао да првостепени орган није дао разлоге своје одлуке са становишта могућности наступања тешких правних и других последица по интересе заштићене законом, који претежу над интересом јавности, односно да докаже да би приступом траженим информацијама могла настати штета по законом заштићена добра, односно да би та штета била већа од штете по јавни интерес за приступ информацији, да је нејасно како би дошло до нарушавања презумције невиности када је предкривични поступак окончан одбачајем пријаве и да тужени сматра да извршењем оспореног решења не би био повређен јавни интерес већ, напротив, да би неизвршењем решења било онемогућено остваривање Уставом и Законом загарантованог права тражиоца на информацију насталу у раду једног државног органа и тиме тражиоцу информација била нанета штета, па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и разматрања списка управне ствари, у смислу чл. 39. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Одредбом чл. 27. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/04 и 54/07) прописано је да се против решења Повереника може покренути управни спор.

Одредбом члана 2. став 3. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) прописано је да ако је управним актом повређен закон у корист физичког лица, правног лица или друге странке, да управни спор може покренути надлежни државни, односно јавни тужилац или други законом овлашћени орган. Одредбом чл. 4. истог члана прописано је да управни спор може покренути и јавни правобранилац, односно државни или јавни тужилац када је управним актом повређен закон на штету државе, јединице локалне самоуправе и органа или другог правног лица које он по закону заступа.

Како је у овом предмету Републичко јавно тужилаштво управни спор покренуло на основу овлашћења из наведених законских одредби, то не стоје наводи туженог органа из одговора на тужбу, да Републичко јавно тужилаштво није легитимисано за подношење тужбе у овом спору. Наиме, одредбе чл. 2. ст. 3. и 4. Закона о управним споровима дају овлашћење Јавном тужилаштву за покретање управног спора а надлежност Републичког јавног тужилаштва произлази из одредбе чл. 19. Закона о јавном тужилаштву ("Службени гласник РС", бр. 63/01... 106/06). При том, околност да су у овом предмету подносилац тужбе и орган власти, од којег је тражена информација од јавног значаја и који поступа као првостепени орган, у односу вишег и нижег, тј. у односу који имају по одредбама Закона о јавном тужилаштву је без утицаја.

Из образложења оспореног решења, које одговара стању у списима, произлази да је донето поводом жалби због недобијања информација од јавног значаја у смислу доставе фотокопија решења о одбачају кривичних пријава у предметима Општинског јавног тужилаштва Панчево КТ. бр. 775/06 и КТ. бр. 916/06 а по захтевима од 31.10.2006. године, да је Општинско јавно тужилаштво, одлуком на самом акту – захтеву у виду службене белешке, одбило тражени захтев са образложењем да су решења о одбачају кривичних пријава интерни акти тужилаштва који могу бити доступни само тужилачкој контроли, да је Повереник утврдио да се не ради о информацији или документу због чијег би одавања могле наступити тешке правне и друге последице по интересе заштићене законом, који претежу над интересом за приступ информацији, да то није навео ни орган власти у одговору на захтев нити се о томе изјаснио поводом изјављене жалбе и да је тужени орган закључио да такав интерес, у конкретном случају, и не постоји.

С обзиром на утврђено чињенично стање, те одредбе чл. 2. које се односе на информације од јавног значаја, одредбе чл. 4., које се односе на законске претпоставке о оправданом интересу, одредбе чл. 5. које се односе на садржину права на приступ информацијама од јавног значаја, те одредбе главе II која се односи на искључење и ограничење слободног приступа информацијама од јавног значаја, посебно одредбе чл. 9. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, тужени је правилно закључио да су испуњени услови за налагање наведеном органу власти да тражиоцу информација од јавног значаја, достави фотокопије решења о одбачају наведених кривичних пријава. За одлуку коју је донео тужени орган је дао довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд.

Одредбом чл. 235. Закона о кривичном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС", бр. 58/04... 49/07), прописано је и када ће јавни тужилац одбацити пријаву. Између осталог, пријаву ће одбацити и ако не постоји основана сумња да је пријављени извршио кривично дело.

Одредба чл. 34. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 98/06) односи се на правну сигурност у казненом праву, и представља једно од основних начела у заштити права и слобода, по коме се нико не може огласити

кривим за дело које, пре него што је учињено, законом или другим прописима заснованим на закону, није предвиђено као кажњиво, нити му се може изрећи казна која за то дело није била предвиђена.

С обзиром на наведне одредбе те да су у управном поступку, тражене копије решења о одбацивању кривичних пријава управо због тога што не постоји основана сумња да је пријављени извршио кривично дело а са разлога како је у самим решењима, која се налазе у достављеним списима, наведено, не стоје наводи тужбе да би приступ јавности информација о одбачају кривичних пријава представљало кршење одредби о претпоставци невиности из наведене Уставне одредбе а ни из одредбе чл. 6. ст. 2. Европске конвенције о људским правима, која је део правног поретка Републике Србије у смислу чл. 194. ст. 4. Устава, а којом одредбом је прописано да ће се свако ко је оптужен за кривично дело сматрати невиним све док се не докаже његова кривица на основу закона.

Како је, у конкретном случају, тужени орган правилно закључио да не постоје разлози за искључење и ограничење слободног приступа информацијама од јавног значаја, нити је на то с основом указано од стране тужиоца, то не стоје наводи тужбе да су повређене одредбе чл. 9. ст. 1. тач. 1. и 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и да је оспорено решење донето супротно тим одредбама.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да нису основане, односно да су без утицаја на другачију одлуку, па их посебно и не образлаже.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним управним актом није повређен закон у корист физичког лица и да управним актом није повређен закон на штету државе или њеног органа, Врховни суд Србије је, применом одредбе чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 26.9.2008. године, У. 9271/07

Записничар,
Вукица Латиновић, с.р.

Председник већа - судија
Нада Кљајевић, с.р.

ЖК